

N.I.K.S.

naar integratie kindersexualiteit

1e jaargang nr. 7

september/oktober 1977

ORGAAN VAN DE NVSH-WERKGROEP PEDOFILIE

Redactie:

Dr. F. Bernard en G. Zwerus

postbus 6614 Rotterdam

Voor het dagelijks beleid is de redactie verantwoordelijk.
Gesigneerde artikelen komen voor rekening van de auteurs.

TEN GELEIDE

Wij maken onze lezers er op attent dat begin september een belangrijk wetenschappelijk congres zal plaats vinden in Swansea, onder de titel LOVE AND ATTRACTION. Het zal vijf dagen duren en er zal een speciaal symposium gewijd worden aan kindersexualiteit en pedofilie.

Het is voor het eerst dat de pedofilie vanuit zo'n internationaal universitair platform gebracht wordt. Een ware doorbraak. Inlichtingen zijn te verkrijgen bij: Prof. Dr. Mark Cook, Department of Psychology, University of Swansea, Swansea UK. Voor meer gegevens zie verder in dit nummer. Ook in het komende nummer van NIKS hopen wij nader op dit sexuologische congres terug te komen.

Redactie

BRADBURY GERADBRAAKT
Door Alfred Aubry

Bradbury Robinson is zonder twijfel de grootste levende pedofiele auteur. Men zou hem zelfs kunnen noemen een van de weinige werkelijk pedofiele schrijvers. Waar Casimir Dukahz (The Asbestos Diary en Vice Versa) zich zorgvuldig houdt aan de haargrens, daar trekt Bradbury Robinson een andere grens: hij is blijvend gefascineerd door prepuberale jongetjes: tien jaar is zijn sublieme leeftijd.

Wie kent ze eigenlijk niet? De bij de Greenleaf Classics in Californië verschenen pockets. Het zijn A Crocodile of Choirboys (Pleasure Reader 283:1970); Bare Knees, Boy Knees (PR 299:1971); Young Thomas (PR 325:1971) Arabian Boys (PR 341:1972). Ze werden uit de handel genomen in Amerika. Het laatste boek van Bradbury Robinson kon al jaren niet verschijnen: William Mix.

Bradbury Robinson schrijft niet gemakkelijk. Hij schrijft in een benijdenswaardige stijl. Niet perfect, want zo nu en dan duidelijk met zwakkere delen in zijn boeken en ook met zwakkere boeken in de reeks. Maar niettemin komt het imponerend over als een hels visioen, schoonheid en pijn, verrukking en wanhoop, genieting en walging van de fantasieën, dagdromen, fantasmen van een diep gefrustreerde-geen gemakkelijke lectuur- ook geen prettige lectuur altijd, integendeel.

Du und Ich, het blad dat geen blad voor de mond neemt, zoals ze zelf zeggen, kodigt al op haar omslag van Mei 1977 aan: Exklusiv Ein Zug von Chorknaben - Ein aufwühlendes Zeitdokument. Zeven hele bladzijden van C.J. Bradbury Robinson (foto van de auteur met Indiaachtige jongetjes van hoge ouderdom) met de aantekening: Ins Deutsche Übertragen und bearbeitet von Alexander Ziegler.

Nu is het vertalen van Bradbury Robinson een razend moeilijk werk, omdat het nu eenmaal een auteur is van nuances en taalspelletjes die vreselijk moeilijk zijn weer te geven. Dat de vertaling daarom de gloed mist van het Engelse origineel is niet verbazingwekkend. Maar in de vijfde regel van de originele pocket staat dat het jongetje waarover Steven hallucineert niet ouder is dan tien jaar. De vertaling van Ziegler geeft zestien jaar. Een toeval, verkeerd lezen, zo zou men denken. Maar nee hoor, de tekst van Bradbury is zo bewerkt dat het verhaal van pedofiele nood omgezet is in het verhaal van efebofiele, laat ons zeggen hmoofiele lust om het eens met een zestienjarige te mogen doen. En dan - wát doen? Ziegler blijkt de tekst van Bradbury Robinson ook nog op andere wijze te hebben gekuist. Daarmee is aan het Duitse lezerspubliek een vervalsing voorgelegd. Du und Ich heeft wel degelijk een vijgeblad gehanteerdom Bradbury Robinson de mond te snoeren.

Bewijzen? Hier zijn ze:

Bradbury Robinson

"He was ten"
"downless lips"
"the old battered bear who still
slept beside him there"

"little boys"
"The children dressed"
" Give it to a kid with KY and
he come back moaning fore more.
Aint nothing like a ten year old
moaning for more Sex. Arching
his young body with feline grace,
camp. Catlike against your legs
he rubs himself, begging."

Ziegler

"Er war sechzehn"
"Lippen"
"und den abgewetzten Teddy bär,
der auch heute noch neben ihm
liegt, trotz seiner sechzehn Jahre"
"Schüler"
"Also sieht man"
"Nichts Schöneres als ein Freund,
der nach mehr stöhnt und dich um-
schnurt wie eine Katze, die dir
um die Beine streicht."

"he opening his lips for your
tongue, he opening his legs for
your hand up his shorts squeezing
his soft hairless sex, you fall,
succumb, strip down his shorts
to see his littleboy sex standing
firm, pink sagging scrotal sac,
whank him while he for a change
suck you silly"

"Du siehst seinen Mund gibst
jeden Widerstand auf. Es ist
nicht das erste Mal."

0-0-0-0-0-0-0-0

WIE KAN ONS HELPEN ?

=====

Graag zou ik reacties ontvangen op het nu volgende.

Ik ben een pedofiel. Sinds drie jaar ken ik een jonge vrouw van mijn eigen leeftijd. We zijn verliefd op elkaar geraakt, we houden zielsveel van elkaar, we zijn verloofd en er zijn vastomlijnde trouwplannen, waar we allebei met verlangen naar uitzien. We kunnen elkaar niet meer missen.

Andere vrouwen interesseren mij in dit opzicht niet. Wel voel ik me bijzonder aangetrokken tot kleine meisjes in de lagere school leeftijd.

Ik verlang naar ze en ik verlang dan ook naar een intieme (sexuele) verhouding met een klein meisje. Mijn verloofde weet van dit alles, we praten er veel over. Alle liefde die ik bezit heb ik voor haar bestemd en met haar als levenspartner voel ik me intens gelukkig.

Zou er echter een klein meisje intiem binnentreden in mijn leven, dan zou ik ook aan dat lievelingetje alle liefde geven. Die twee liefdes staan echter volledig apart. De liefde bedoeld voor mijn verloofde kan niet van toepassing zijn op een klein meisje en ook andersom is deze redenering steekhoudend. Ze kunnen elkaar dus ook niet beconcurreren. Mijn verloofde vreest echter dat ik haar zal vergeten als ik bij dat kleine meisje ben, dat ik dan minder tijd en misschien zelfs minder liefde aan haar zal besteden. Ze zal dat natuurlijk ervaren als een tekortdoening. Zij vreest wél voor concurrentie. We begrijpen elkaars standpunten, maar er is wel een probleem natuurlijk. Daarom zouden we graag horen van anderen die hiermee ervaring hebben. We zouden de ervaringen van beide partners in een dergelijke situatie willen horen. Het kan ons waarschijnlijk op weg helpen.

Dat kan ook hopenlijk ten opzichte van het volgende: wij beiden zijn van mening dat binnen het gezin het sexuele op geen enkele manier een taboe mag zijn. Elkaar naakt zien is normaal. Strelen stopt niet angstvallig bij de geslachtsdelen. Wij beiden zien echter, dat hieruit een sexuele verhouding kan ontstaan tussen vader en dochtertje. Ik zal ook hier zo'n verhouding niet uit de weg gaan, maar zeker ook niet aanmoedigen of stimuleren.

Mijn verloofde is bang dat er concurrentie in het gezin zal ontstaan, als vader zowel seksueel contact heeft met moeder als dochter.

Opnieuw zoeken wij mensen die ervaring hebben in dit soort situaties. Daaruit willen wij leren.

Getrouwde pedofielen, die zijn er toch genoeg? Hoe ervaart u uw huwelijk, hoe ervaart u uw verhouding (hoe die dan ook is) tot uw kinderen? Heeft u problemen gekend en hoe zijn ze opgelost?

Wij wachten met grote spanning op reacties!

RICHARD

Reacties gaarne aan: NVSH werkgroep pedofilie
Postbus 136, Leiden.

HET ONDERSCHIED DAT HANS ZWERUS NIET LUST.

Door E. Brongersma

In NIKS van maart 1977 waarschuwt Hans Zverus terecht tegen het teveel denken in schema's en tegen het in hokjes indelen van mensen. Ik heb daarom ook bij herhaling gesteld, dat je de wereld niet kunt indelen in pedofielen en niet-pedofielen. Ieder mens bevindt zich ergens op de lijn, die we ons tussen de polen van pedofilie en haar tegenvoeter (mijnentwege de gerontofilie: de erotische voorkeur voor bejaarden) gespannen denken. Dat wil zeggen: ieder mens heeft een brok pedofilie, een zeker percentage daarvan in zich. Net zoals Loes Rouweler-Wutz en het rapport "Pedofilie en Samenleving" zou ik dan de term "pedofiel" willen reserveren voor degenen, bij wie dat brok zo groot, dat percentage zo hoog is, dat het bewust geworden is en een eigen kleur aan het bestaan geeft. Natuurlijk is geen mens volledig gekarakteriseerd door zo'n definitie. Geen enkele definitie vermaagt dat ooit te doen.

Ik meen wel dat deze definitie de pedofiel afgrenst van een ander mensentype, dat eveneens tot seksuele handelingen met kinderen komt. Volgens Hans Zverus ga ik hierin te ver. Hij noemt dit zelfs "een abstracte, ongefundeerde uitspraak, die volkomen bezijden de werkelijkheid staat". Laat ik daarom hier eens vertellen, hoe ik tot dit onderscheid gekomen ben. Dan zal blijken dat het helemaal niet zo abstract en ongefundeerd is. Daarna zal ik laten zien, dat het in de werkelijkheid geworteld is en ook voor de betrokkenen zelf grote praktische gevolgen heeft.

Toen ik begon, de psychiatrische, psychologische, sociologische, criminologische vakliteratuur over pedofilie te bestuderen, kreeg ik daar het volgende beeld van de pedofiel getekend: de pedofiel is een seksueel onbevredigd mens die lijdt aan contact-armoede (onvermogen om met andere mensen goede contacten op te bouwen). Hij is een eenzame, maatschappelijk een mislukkeling. In zijn beroep en als sportman blijft hij beneden de middelmaat; verstandelijk is hij zwak begaafd, dikwijls zelfs zwakzinnig. Hij is een infantiel wezen, geestelijk is hij onrijp. Hij gaat gebukt onder schuldgevoelens en is overgevoelig voor het oordeel van anderen. Het is een zwakkeling, verlegen en heel onzeker van zichzelf. Vanuit zijn hevig minderwaardigheids-complex neemt hij zijn toevlucht tot het lichamenlijk zwakke en emotioneel minder bedorven kind. Gewoonlijk komt hij uit een slecht milieu of een gebroken gezin. We moeten hem zien als een geestelijk ernstig gestoord mens. Waarschijnlijk lijdt hij aan een vorm van schizofrenie. Het zou best kunnen zijn, dat deze krankzinnigheid alleen niet tot uitbarsting komt, doordat hij zich afrea-geert op kinderen.

Dit is, ongelogen en niet aangedikt, de beschrijving van de pedofiel, zoals je die in de vakliteratuur vindt. Zo en niet anders. Nu ken ik veel pedofielen, in Nederland en daarbuiten, en ik kan gelukkig met alle overtuiging zeggen: deze beschrijving klopt volstrekt niet met de werkelijkheid; de pedofiel is niet zo'n miserabel individu. Voor de leden van de Werkgroep behoef ik dit niet nader toe te lichten.

Maar dit is nog geen reden, de vele hier aangehaalde geleerden gek te verklaren of ze voor leugenaars uit te maken. Natuurlijk hebben ze goed waargenomen en hebben ze inderdaad in hun gevangenissen en hun ziekenhuizen zulke ongelukkige mensen gezien. Die mensen waren daarin opgesloten omdat ze seksuele handelingen met kinderen hadden gepleegd. En zo kwam bij mij vanzelf de vraag op: waren dat dan wel pedofielen in de zin, waarin wij dat woord willen gebruiken?

We weten allemaal, dat een man die sex met een andere man bedreven heeft, daarom nog niet homofiel hoeft te zijn. Maar zouden we dan wel alle mensen, die sex met kinderen pleegden, pedofiel moeten noemen?

Pas vrij kort geleden zijn onderzoekers op de gedachte gekomen, aan de mens die wegens zulk een omgang met kinderen gearresteerd waren, nu ook eens te vragen: heb je die sex met een kind soms gepleegd omdat je een kind zoveel aantrekkelijker vindt dan een volwassene?

En kijk, haast al die mensen antwoordden: Nee, ik zou veel liever met een volwassen vrouw of man naar bed gaan, maar ik zie geen kans iemand te vinden die het met me doen wil; ik weet niet hoe ik dat aanleggen moet, ik durf het niet; en daarom heb ik het maar met een kind gedaan.

Deze mensen zeggen dus uitdrukkelijk zelf dat ze niet pedofiel zijn in de betekenis, die wij aan dat woord hechten. Ze hebben er dan ook rechtmatig belang bij, niet met pedofielen verward te worden. Net zoals pedofielen er alle belang bij hebben, niet met zulke mensen verward te worden.

Als ik zeg, dat deze mensen geen pedofielen zijn, bedoel ik daarmee niet, dat we ze nu maar aan hun lot moeten over laten. Integendeel, ze hebben heel bijzonder hulp nodig. Die hulp zal er immers op gericht moeten zijn, hen zo mogelijk uit hun onmacht te bevrijden, zodat ze de kracht krijgen, de seksuele partner te verwerven die ze werkelijk begeren: een volwassen vrouw of man. Daarmee zijn in veel gevallen ook de kinderen gediend. In een enkel geval kan zo'n vrije voor een kind wel eens lekker geweest zijn, maar in het algemeen is het niet zo leuk als seksuele noodklep te dienen voor iemand die bewust eigenlijk een oudere partner begeert.

Bij de pedofiel is de situatie totaal anders, die houdt van een kind. Dat is een heel respectabele neiging, eigenlijk het beste en mooiste wat er in een mens zit, en die vraagt dus niet om een genezing of behandeling. Toch kan ook een pedofiel vanwege zijn neiging behandeling nodig krijgen. Want de manier waarop hij van een kind houdt wordt in onze maatschappij met zulke scheve ogen bekeken, wordt zo verkeerd beoordeeld en zo gestraft en verdoemd, dat een mens wel heel sterke zenuwen moet hebben om onder die druk niet geestelijk in elkaar te kraken. De pedofiel kan onder de last, die zijn omgeving op hem legt, met zichzelf in de knoop raken totaal overstuur en overspannen. Ik ken ook pedofielen, die op het eerste gezicht heel gezond lijken, maar bij wie de innerlijke tweestrijd zich toch in hun verraadt: de man die altijd een jongen zoekt en als hij eindelijk een vriendje heeft, net iets doet waardoor hij de ouders er toe brengt, hem de omgang met hun zoon te verbieden. Of de man die nu al vijf keer een reis besteld heeft naar een land waar "alles kan", en elke keer vlak voor het vertrek hoge koorts kreeg en het plan moest afzeggen.

Zulke pedofielen hebben ook een behandeling nodig om uit hun verwringingen verlost te worden. Maar die behandeling beoogt dan niet (zoals bij de voorgaande groep van niet-pedofielen) hen in staat te brengen tot seksuele omgang met een volwassene. Bij een pedofiel zal de behandeling er integendeel op gericht moeten zijn, dat hij zichzelf eindelijk volledig als pedofiel zal gaan aanvaarden. Hij moet achting krijgen voor zijn eigen neigingen en er welbewust mee leren leven.

Hieruit volgt, dat het door mij gemaakte en door Hans Zwerus bestreden verschil dus niet abstrakt en niet ongefundeerd is, en dat het grote betekenis heeft voor de werkelijkheid. Het heeft ook grote betekenis voor de emancipatie van de kind-volwassene-verhouding in onze samenleving. Laten we niet vergeten, dat de emancipatie van de homofilië pas mogelijk is geworden, toen eerst de wetenschap, later

ook een ruimer publiek begon te beseffen, dat men de homofiel niet moest gaan zoeken in een gevangenis of psychiatrische inrichting. Dus niet in oorden, waar men heden ten dage nog de pedofiel zoekt.

Mijn onderscheiding heeft natuurlijk niets te maken met een onderscheiding in goeden en kwaden, in aardige en onaardige, lieve of ruwe mensen. Net zoals er onder heterofiele en homofielen sympathieke wezens en schoften zijn (met alle nuances daar:tussenin!), zo zijn er ook onder pedofielen fijne, hartelijke mensen die alles voor een kind over hebben en het met diep respect bejegenen, naast zelfzuchtige rotzakken die er alleen op uit zijn, bij een kind hun plezier te beleven en die hun wil desnoods met geweld of met oneerlijke middelen doorzetten. Ik meen alleen dat de kans op een goede benadering van het kind groter is bij iemand, die zich tot het kinderlijke aangetrokken en er door bewogen voelt, dan bij iemand, voor wie het kind louter een noodventiel is ter bevrediging van eigenlijk op volwassenen gerichte aandrift.

0-0-0-0-0-0

TOEN KWAM EEN KIND

Toen kwam een kind, zo'n argloos kind
een losgelaten lelieblad,
dat geur van zon en water had
en werd mij toegezind.

Het zit en luistert en ik wou
dat het niet aangedreven was,
want het behoort aan sloot en plas
en zon en wind en dauw.

Dit kind moet in de duinen zijn
en stoeien in zijn ranke naakt,
want nergens is het zo volmaakt
en hier doet het mij pijn.

Als had ik reeds dit Schoon beroerd,
zo is mijn dag van angsten zwart
en vol van argwaan vraagt mijn hart:
waartoe dit kind mij toegevoerd?

Een vlinder op een weke bloem,
een onberoerd en zuiver blad,
dat zon en wind en water had
en was der velden roem.

Kind, ga mijn zieke hart voorbij
en maak mijn uren niet te zwaar;
mijn eerbied maakt mij sterk en waar:
Uw Schoon is niet voor mij.....

Jac. van Hattum

EEN ONDERSCHIED DAT IK NOG STEEDS NIET LUST

Door Hans Zwerus

Zelfs na een heerlijke vakantie en na het meerdere malen overlezen van Brongersma op, "Een onderscheid dat Hans Zwerus niet lust", valt het mij nog steeds moeilijk deze indeling, zoals die door Brongersma is uiteengezet en verdedigd, te aanvaarden.

Het fundament waar Brongersma zijn betoog op stoelt is zijn definitie: deze luidt: Een pedofiel is iemand, bij wie dat brok (erotische gevoelens voor jongeren) zo groot, dat percentage zo hoog is, dat het bewust geworden is en een eigen kleur aan het bestaan geeft. Ik wil hier wat verder op in gaan. Als ik Brongersma goed begrijp dan onderscheidt hij in zijn definitie twee zaken. Ten eerste heeft hij het over het percentage van deze gevoelens. Hoewel dit op zich niet te meten is geloof ik dat ik hem goed begrijp door te spreken van een voorkeur. Een pedofiel is dan iemand die duidelijk een voorkeur heeft voor jongeren. Ten tweede valt het mij op dat hij spreekt van een bewustzijn van deze gevoelens. Ik geloof echter wat zijn betoog betreft dat hier beter een onderscheid gemaakt kan worden tussen het bewustzijn van en het aksepteren van deze gevoelens. Ik weet niet of deze beide begrippen voor hem identiek zijn. Voor mij zijn ze dit niet. Ik kan mij best iemand voorstellen met een hoog percentage van deze gevoelens, waarvan hij ook wel afweet, maar waar er nog geen sprake is van enige zelf-akseptatie.

Om te beginnen stelt Brongersma dat zijn definitie de pedofiel afgrenst van een ander mensentype (lees pedoseksueel), logisch gezien doet het meer. Het ware juist te zeggen dat volgens zijn definitie je eerder een afgrenzing krijgt tussen mensen die wel en die niet hieraan voldoen. Dus een scheiding tussen pedofielen en niet-pedofielen. Op grond van zijn definitie is deze indeling zeker gerechtvaardigd. Logisch gezien is een niet-pedofiel dan iemand die geen voorkeur voor kinderen heeft. Binnen deze grote groep van niet-pedofielen heb je dan nog de categorie van de pedo-seksuelen. Brongersma meent nu dat zijn definitie de pedofiel afgrenst van de pedoseksueel. Het spijt mij erg, maar uw definitie doet veel meer. Het onderscheidt de mensen keurig in pedofielen (grote brok) en niet-pedofielen (kleine brok), ondanks het feit dat uzelf meerdere malen hebt gesteld, dat je de mensen niet kunt indelen in pedofielen en niet-pedofielen. Deze laatste categorie omhelst meer dan de pedoseksuelen. Ik denk bv. hierbij aan ouders die op een zeer intieme en lichamelijke wijze met hun kinderen omgaan. Ik denk bijvoorbeeld aan al degenen die niet voor een gaatje te vangen zijn.

Op grond van deze definitie nu wil Brongersma de pedofiel afgrenzen van de pedoseksueel. Hoe hij dit wil doen is gezien het voorafgaande mij een raadsel. Maar laten wij Brongersma eens verder volgen. Toen hij begon met zijn wetenschappelijke belangstelling kreeg hij het volgende beeld door heren wetenschappers voorgeschoteld. De pedofiel was in een woord, een miserabel individu, althans volgens de gangbare normen. Volgens Brongersma klopt dit beeld niet met de werkelijkheid. De pedofiel zoals hij die kent is niet zo'n miserabel individu (dit gaat gelukkig ook op voor de werkgroepleden). Welke werkelijkheid vraag ik me dan af? De werkelijkheid waar Brongersma op doelt is die van de volwassene, die zijn gevoelens t.a.v. kinderen al heeft geaksepteed. M.a.w. die mensen die dank zij de werkgroep of door bijzondere gunstige omstandigheden hun eigen vervreemding hebben opgeheven en die dus minder verscheurd worden (hopelijk helemaal niet) door interne conflicten en schuldgevoelens. Dit beeld, en dat heeft Brongersma goed waargenomen klopt niet. Maar hieruit kun je nog niet de conclusie trekken dat de anderen die wel beantwoorden aan dat "mooie" beeld geen pedofielen zijn.

Als gevolg van maatschappelijke dwang en "Selbstzwang" zullen onder de mensen waarvan de heren wetenschappers ons zo'n "mooi" beeld hebben

gegeven, zowel pedofielen als niet-pedofielen hebben gezeten. Ook een pedofiel, door schuldgevoelens verdeeld, door god en alleman verlaten maakt dan niet zo'n mooie indruk en beantwoordt al snel aan de vooroordelen van de heren wetenschappers. Ik dacht dat de ervaringen, de manier waarop veel van onze werkgroepleden vroeger en nu nog worden behandeld in dit opzicht boekdelen spreekt.

Brongersma gaat verder: "Natuurlijk hebben de geleerden goed waargenomen". Welk een naïef vertrouwen in de heren. Delen onze werkgroepleden ook dit vertrouwen in de meeste psychiaters? Ik dacht dat een radikale breuk met dit beeld een hoeksteen was binnen onze hulpverlening. Ik weet dus hier niet wat hij onder goed verstaat. Wel weet ik dat de niet uitgesproken maatschappelijke waarden in grote mate de visie van de wetenschappers heeft bepaald. Het is juist deze wijze van wetenschap bedrijven geweest, die op beslissende wijze heeft bijgedragen tot het stigmatiseren van de afwijkende mens. "De psychiater levert de stigma theorie van de "geesteszieke", zoals de inquisitie de stigma theorie van de hekserij". 1) Ik zou Brongersma willen aanraden wat recent wetenschappelijke literatuur er op na te slaan en zich wat minder naïef op te stollen. In dit opzicht zijn veel van onze werkgroepsleden al een eind verder.

We gaan verder met zijn betoog. Ik citeer: "De mensen waren opgesloten omdat ze seksuele handelingen met kinderen hadden gepleegd. En zo kwam bij mij vanzelf de vraag op: waren dat wel pedofielen in de zin, waarin wij dat woord willen gebruiken". Even verder zegt hij: "Pas vrij kort geleden zijn onderzoekers op de gedachte gekomen, aan de mensen die wegens zulk een omgang met kinderen gearresteerd waren, nu ook eens te vragen" Heb je die seks met een kind soms gepleegd, omdat je een kind zoveel aantrekkelijker vindt dan een volwassene en kijk bijna al die mensen antwoorden: Nee, ik zou veel liever met een volwassene man of vrouw naar bed gaan... Deze mensen zeggen dus nadrukkelijk zelf dat ze niet pedofiel zijn in de betekenis die wij (Brongersma) aan dat woord hechten." Op grond van het feit dat het beeld van de wetenschappers niet klopt met de pedofielen die hij kent en op grond van het feit dat de mensen zelf zeggen dat ze geen pedofiel zijn, konkludeert Brongersma dat dit geen pedofielen waren, maar pedoseksuelen. Mag ik hier dan even wat opmerken.

Ik ken de onderzoekers niet waar Brongersma op doelt, maar iedere methodoloog is op de hoogte met het begrip "social desirable answer". Dit is het geijkte voorbeeld van een validiteitsgebrek bij een onderzoek. Bij sommige onderzoeken (in het bijzonder bij een getaboeëerd onderwerp als pedofilie) komt de waarheidsliefde van de respondenten in konflikt met de indruk die zij met hun antwoord willen geven. De respondent weet dat zijn feitelijke gedrag afwijkt van de seksuele normen in de samenleving en is goed op de hoogte van de eventuele gevolgen. Hij konformeert zich liever aan de norm dan dat hij de indruk wekt een afvallige te zijn. Dus op grond hiervan meet je niets, behalve het feit misschien dat bijna iedere respondent liegt.

Vervolgens het onderscheid tussen zeggen en voelen. Ik kan hier volstaan met een voorbeeld. A.C. Elsen heeft in NIKS nr. 5 positief gereageerd op mijn eerste artikel "principieel of pragmatisch verdedigen". Ik citeer: "Ik geloof dat, voor dit dilemma geplaatst, de keuze niet moeilijk is en je er het beste aan doet althans naar buiten toe de indruk te geven dat je "genezen" bent en volledig instemt met de geldende seksuele normen. Anders gezegd: wees innerlijk persoon B, uiterlijk persoon A." Dit is, sociologisch gezien, een prachtig voorbeeld van rol-distantie, verstoppertje spelen, laat maar ouwehoeren, ik weet wel beter. Dus ook de heer van Elsen had op de vraag waar hij liever mee sekste, gezegd dat hij liever met een man of vrouw naar bed wilde. Gezien de maatschappelijke en persoonlijke gevolgen geef ik hem groot gelijk. Mag ik hier even doorgaan, meneer van Elsen, vergeef mij dat ik u als voorbeeld gebruik. De heer Brongersma zegt zelf dat voor de leden van de werkgroep dat mooie beeld niet opgaat.

Laat ik Brongersma's logika volgen. De heer van Elsen is lid van de werkgroep, beantwoordt niet aan dat mooie beeld van de heren wetenschappers dus volgens Brongersma is hij pedofiel. Maar de zelfde meneer van Elsen zal (en nogmaals ik geef hem gelijk) zeggen dat hij liever met een volwassene seks bedrijft. Volgens Brongersma nu is de heer van Elsen niet-pedofiel ofwel een pedoseksueel. Aan u de vraag meneer Brongersma, ik kom hier niet meer uit, wat is de heer van Elsen eigenlijk? (Ik zeg hier nadrukkelijk dat dit niet mijn manier van redeneren is.)

Ten derde kan zich ook het volgende voordoen. Iemand is zich bewust dat die een voorkeur voor kinderen heeft. Hij heeft echter geen hoge graad van zelf-akseptatie, kan dus heel moeilijk tot rol-distantie komen. Door conflicten verscheurd zijn dit ook vaak "miserabele" individuen, niet omdat zij volgens gangbare normen zo goed door de heren wetenschappers gestigmatiseerd zijn, maar omdat zij als enkeling niet opgewassen waren tegen de miserabele maatschappelijke omstandigheden. Ik geloof dat de meeste van onze leden er in het begin beroerd aan toe waren, mijns inziens zou Brongersma er verstandig aan doen wat meer nototie te nemen van de vroegere ervaringen van onze leden.

Ten vierde zullen er ongetwijfeld onder deze mensen ook niet-pedofielen hebben gezeten. Mensen met geen duidelijke voorkeur voor jongeren. Zoals ik al eerder opmerkte is dit een hele grote groep.

Tenslotte zullen er ook binnen deze categorie van niet-pedofielen ook mensen zijn die door minder prettige omstandigheden een kontakt of kontakten, of een relatie van seksuele aard zijn aangegaan met kinderen. Welnu laten wij even rekapitulieren. Brongersma meent nu dat hij op grond van zijn definitie de pedofiel af kan grenzen van de pedoseksueel. Het doet nogmaals gezegd meer, het deelt mensen keurig in in een groep van pedofielen (hoog percentage) en een groep van niet-pedofielen (laag percentage). Ik heb mij niet eens afgevraagd hoe hoog dat percentage moet zijn. Op zich is dat een vaag onderscheid (gelukkig maar) en ik heb gemeend Brongersma goed weer te geven door te spreken van een voorkeur. Dus ik bestrijd dat zijn definitie de pedofiel afgrenst van de pedoseksueel.

Vervolgens vertelt hij ons hoe hij aan dit onderscheid is gekomen. Ik heb dacht ik op afdoende wijze aangetoond dat het onderscheid zoals Brongersma dit fundeert, wetenschappelijk gezien niet houdbaar is. Als hij zonodig toch tot een afgrenzing wil komen, of anders gezegd als hij zonodig toch de pedofiel in bescherming wil nemen zal hij dit op een heel andere en meer verantwoorde wijze moeten doen.

Hieruit volgt, dat het door Brongersma gemaakte en door mij bestreden onderscheid abstrakt en ongefundeerd is. Abstrakt in die zin dat zijn definitie de mensen alleen maar indeelt volgens een vaag criterium, voorkeur. Ongefundeerd, omdat zijn betoog, wetenschappelijk gezien geen poot heeft om op te staan.

Maar we gaan verder. Na deze inhoudelijke kritiek zou ik mij nu op het ideologische pad willen begeven.

Brongersma stelt, en ik citeer: "Ze hebben er dan ook rechtmatig belang bij niet met de pedofielen verward te worden. Net zoals pedofielen er alle belang bij hebben, niet met zulke mensen verward te worden." (Wij nemen nu even aan dat zijn onderscheid wel opgaat.)

WELK BELANG meneer Brongersma?

De argumentatie die Brongersma hier naar voren brengt in zijn betoog om de pedofiel in bescherming te nemen, lijken als twee druppels water op de tragische betogen van de duitse joden die trachtten gevrijwaard te blijven van het anti-simitisme van de nazi's, door te wijzen op het bewezen joods patriottisme in de eerste wereldoorlog en op andere joodse bijdragen aan de Duitse "Kultur".

Dergelijke argumenten hebben geen enkele praktische of morele waarde. In feite beschermen zij het slachtoffer in het geheel niet, eerder wakkeren zij de haat tegen hem aan. Etisch zijn zij slecht gefundeerd, omdat men door het verdedigen van "echte" pedofielen stilzwijgend

erkent dat onechte (pedoseksuelen) terecht anders zijn en daarom vervolgd worden. Ik zeg hier nadrukkelijk om ieder misverstand uit de wereld te helpen, dat ik niet geloof dat Brongersma zo ver gaat. Hij doet in zijn betoog de nodige moeite dit onderscheid wat af te zwakken. Wel zijn er tendensen bij hem te vinden die in deze richting wijzen.

Ik citeer: "Het ligt voor de hand, dat noodbehulpers en de kindermisbruikers (men lette op het woordgebruik) totaal verschillende mensentypen zijn." 2) In zijn betoog in NIKS zegt hij dat de pedofielen er alle belang bij hebben, niet met zulke mensen verward te worden en dat bij de pedofiel de situatie totaal anders is. Hoe komt u aan deze kennis meneer Brongersma? De eerlijkheid gebiedt mij te zeggen dat Brongersma ook in zijn betoog heeft geprobeerd wat af te zwakken.

Ik citeer: "Mijn onderscheiding heeft natuurlijk niets te maken met een onderscheiding in goeden en kwaden." Zeer juist, u onderscheidt alleen maar op basis van voorkeur, meer niet. Dit onderscheid is niet principieel maar gradueel. En toch op grond van uw definitie durft u te beweren dat het hier gaat om twee totaal verschillende mensentypen. Waarom zijn zij totaal verschillend? Waarom toch deze ver doorgevoerde onderscheiding. Waarom mogen ze niet verward worden? Wetenschappelijk gezien mist uw betoog ieder fundament, dus ik kan mij niet aan het oordeel onttrekken dat hier andere motieven werkzaam zijn, en wel van ideologische aard. Ik geloof dat Brongersma de pedofiel wil afgrenzen van, beschermen tegen, de pedoseksueel omdat het zo gemakkelijker wordt tot een maatschappelijke akseptatie van de pedofiel te komen. De pedofiel beantwoordt niet aan dat "mooie" beeld van de wetenschappers. Hij is gelukkig anders. Hij is een totaal ander mensentype. Ik ben bang dat Brongersma zodoende ons een iets te mooi beeld van de pedofiel voorschoteld. Sociologisch gezien, is het een kenmerk van veel minderheidsbewegingen dat zij het stadium van "zelfpositivering" moeten doormaken. Ik denk bv. aan de negers in de VS met hun slogan "Black is beautiful". Dit kan belangrijke functies hebben voor de eigen leden. (Het geloof in eigen waarde.) en naar de maatschappij toe (als tegenwicht tegen het bekende stigma.)

Maar er zijn ook gevaren verbonden aan deze wijze van redeneren, in het bijzonder als het de richting uitgaat van een over-positivering. Ik citeer: "Hij is iemand, die houdt van een kind. Dit is een respectabele neiging, eigenlijk het beste en mooiste wat er in een mens zit." Welnu dit gaat mij te ver! Hoewel deze opmerking, gezien tegen de maatschappelijke achtergrond, begrijpelijk is, diskrimineert deze wijze van redeneren. Stelt u eens voor dat ik zou zeggen dat de liefde voor een vrouw het beste en het mooiste is wat er in de mens zit. Als dit waar is, dan is al het andere minder goed en minder mooi. Neen meneer Brongersma, liefde voor een kind is niet het mooiste en het beste (hoewel iemand dit best zo kan ervaren), het is gelijkwaardig aan al die andere wijzen van liefde, mits en dat is het criterium deze geschiedt op basis van wederkerigheid.

Bij deze wijze van redeneren is het gevaar niet ondenkbaar dat je zoiets krijgt als edel-pedofiel. Iemand die behalve zijn seksuele voorkeur, een keurig aangepast en respectabel mens is.

Mag ik dit misschien wat nader illustreren? Tijdens Brongersma verhaal op de seksbeurs is het mij opgevallen dat Brongersma de "positieve" kwaliteiten gekluisterd ziet in de pedofiel en de "negatieve" in de pedoseksueel. Op een nogal minder "positief" voorbeeld van een jongedame, antwoordde Brongersma dat hier geen sprake was van een pedofiel maar van een pedoseksueel. Het is gemakkelijk te zeggen dat een pedofiel zoiets niet doet. In feite beschermen zulke opmerkingen de pedofiel niet, zij wekken eerder irritatie op. Een verwijt tegen het kongres was dat alles zo mooi voorgeschoteld werd. Ik weet het, wij zijn in de verdediging, maar uiteindelijk is dit even onzinnig als dat wanneer men uitgaat van een edel-heterofiel. Er zijn maar weinigen die geloven dat het altijd roze-geur en maneschijn geblazen is binnen heterofiele relaties. En als er sprake is van minder ple-

zierige aspecten binnen de wereld van de pedofilie, dienen deze maatschappelijk geïnterpreteerd te worden, en niet zoals Brongersma doet, ten koste van de pedoseksueel. Wij hebben geen behoefte aan een "burgerlijke" pedofiele moraal. Ik geloof niet dat wij daarom de behoefte hebben ons ten koste van de pedoseksueel enige maatschappelijke akseptatie af te dwingen. Het is pas enkele jaren geleden dat het C.O.C. zich openlijk distancieerde van pedofilie. Zij waren bang dat men hen zou identificeren met de pedofielen. Homofilie was immers totaal anders. Mag ik het anders stellen. De heterofiel hapt op de homofiel, de homofiel wil zich niet identificeren met de pedofiel en ten slotte wil nu de pedofiel zich afgrenzen van de pedoseksueel.

Laten wij nu deze "hokjesgeilheid" van ons afschudden. Door deze manier van ordenen werden vaak scheidslijnen getrokken die niet met de werkelijkheid overeenkomen en die meestal gepaard gaan met de nodige stigma's. Ik ben mij er van bewust dat Brongersma de mensen niet principieel indeelt (uitsluitend hetero-homo-pedofielen) maar gradueel in die zin dat hij spreekt van een voorkeur (iedereen heeft ergens wel brokjes van). Toch probeert hij op basis van zijn definitie de mensen van elkaar af te grenzen.

Waar gaat het eigenlijk om? Ik deel Brongersma uitgangspunt dat je de mensen niet principieel kunt indelen. Waar het om gaat is dat wij in een miserabele maatschappij leven die dwingt tot uniformiteit, die de mensen dwingt in het gareel te lopen. Dit repressief bestel dient opgeheven te worden, ten gunste van een bestel, waarin iedereen, ongeacht zijn leeftijd of sekse, recht heeft op uiting van seksuele gevoelens, mits deze geschieden op basis van wederkerigheid.

Deze opheffing vereist politieke actie door allen die zich niet willen of kunnen aanpassen aan dit bestel. Geen actie die ten koste van elkaar enige maatschappelijke akseptatie probeert af te dwingen, maar gemeenschappelijke actie op basis van solidariteit tegen het repressieve bestel.

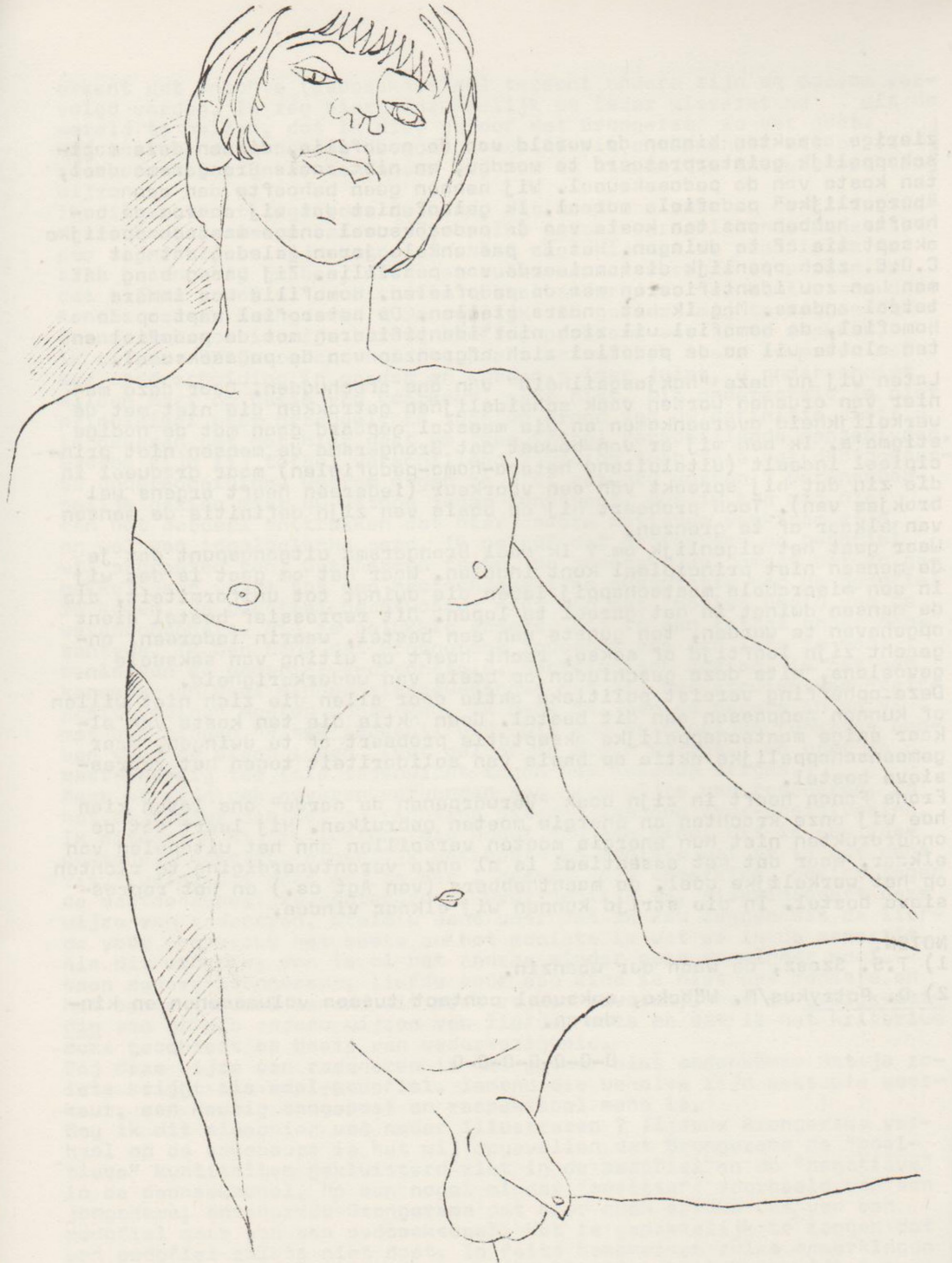
Frans Fanon heeft in zijn boek "Verworpenen de aarde" ons laten zien hoe wij onze krachten en energie moeten gebruiken. Hij leert dat de onderdrukten niet hun energie moeten verspillen aan het uitspelen van elkaar, maar dat het essentieel is al onze verontwaardiging te richten op het werkelijke doel, de machthebbers (van Agt cs.) en het repressieve bestel. In die strijd kunnen wij elkaar vinden.

NOTEN:

1) T.S. Szasz, de waan der waanzin.

2) D. Potrykus/M. Wöbcke, seksueel contact tussen volwassenen en kinderen.

0-0-0-0-0-0-0

FRANSE ENQUETE OVER PEDOFILIE

Door E. Brongersma

Toen ik voor de slotvergadering van het Arcadie-congres in Metz (23 april) het rapport uitbracht van de sectie "kan een pedofiel gelukkig zijn?", heb ik er op gewezen, dat Arcadie de enige grote homofielen-organisatie is die actief belangstelling toont voor het lot van pedofielen. Het maandblad publiceert herhaaldelijk artikelen over pedofilie, de jaarlijkse congressen wijdden er steeds aandacht aan.

Daarom was het jammer, dat de interessante enquête, door Léonard des Sables gehouden onder de jongenslievende leden van de Franse homofielen-beweging en door hem gepubliceerd in "Arcadie" van december 1976 en januari 1977, door N.I.K.S. in januari werd afgedaan met de mededeling, dat deze alleen oudere jongens betrof en dus voor onze werkgroep van geen belang was. De enquête verdient onze volle aandacht, ook al vanwege de vaak oorspronkelijke vraagstelling.

Een oproep aan de leden van Arcadie leverde 75%, een persoonlijk verzoek aan bevriende pedofielen leverde 25% van de 129 bruikbare antwoorden, gegeven door meerderjarige Franse mannen, die zich uitsluitend of overwegend tot jongens voelen aangetrokken. Volgens Des Sables is dit aantal van 129 wel het absolute minimum om enigszins betrouwbare resultaten op te leveren. Hij overschat de betekenis van zijn werk dan ook niet. Sommige soorten pedofielen (de eenzamen, degenen die geen contact met jongens hebben, de niet uitsluitend-pedofiel voelende, de arbeiders) zijn zeker sterk ondervertegenwoordigd.

De enquête geeft dus geen uitsluitsel over de pedofilie.

De 129 beantwoorders hadden in totaal 42 veroordelingen opgelopen. De onderzoeker berekent hieruit, dat zijn enquête in feite maar 1 op de 100 jongensminnaars bereikt heeft.

De gemiddelde leeftijd van de groep was 34 jaar; 86% was al bewust pedofiel vóór zij achttien waren, maar slechts 31% praktiseerde al voor die leeftijd. Beroepshalve heeft 58% met jongens te maken; 16% is onderwijzer of leraar. Inkomen en opleiding liggen (zoals bij al dergelijke enquêtes) ver boven dat van de gemiddelde Fransman: de eenvoudige man sluit zich minder snel bij dit soort bewegingen aan, Hij leeft in dit opzicht meer op zichzelf. Bijna 20% is getrouwd (ge-weest), 52% is atheïst, 16% actief gelovig. In foto's en films van jongens is 55% vrij sterk geïnteresserd. Velen gaan voor hun vakantie naar Marokko, Italië of Tunesië; slechts 8% heeft nooit in het buitenland contact met jongens gehad. De grote meerderheid, 89%, kent ook andere pedofielen. Uitsluitend om jongens geeft 40%, de anderen hebben wel een voorkeur voor jongens, maar 25% kijkt ook naar (jonge) mannen, 25% ook naar meisjes, 10% ook naar vrouwen. Met homofielen voelt zich 64% het meest verwant, met heterofielen 5%, de rest voelt zich met geen van beiden verwant. Voor 65% is de minimumleeftijd waarop een jongen aantrekkelijk wordt 11-14 jaar (met een top bij 12 jaar), de begeerlijkste leeftijd 13, 14 en 15 jaar. Voor 91% ligt die leeftijd tussen 12 en 16 jaar, voor 68% de maximumleeftijd bij 16 jaar of hoger. Voor 7% is 14 jaar al boven het maximum.

Als gevraagd wordt naar de leeftijd van de jongens met wie men seksuele contacten heeft gehad, dan staan de 14-jarigen aan de top; 45% zou eigenlijk liever een nog jongere partner gehad hebben, voor 32% is die leeftijd net goed, voor 23% even te jong. Naarmate de jongen ouder wordt, wordt hij gemakkelijker bereikbaar en het contact met hem minder gevaarlijk; ook heeft de oudere jongen groter behoefte aan seksualiteit. Een tegenfactor is, dat bij die oudere jongens de maatschappelijke vooroordelen tegen homosexualiteit weer veel sterker zijn ingeprent.

Had omgang met	0 jongens	6%
	1-3 "	11%
	4-15 "	35%
	16-80 "	27%
	meer dan 80 "	17%
	veel "	3%

In totaal hadden de 129 mannen met 11007 jongens sexueel contact. Er moeten in Frankrijk meer dan een miljoen mannen en jongens zijn, die praktische ervaring met pedofilie (gehad) hebben, dat is 4% van de mannelijke bevolking. Gemiddeld hebben de 129 mannen tezamen 835 contacten met jongens per maand (de helft minstens eens per week). Bij 43% bestaat soms langdurige vriendschap met een jongen zonder dat het tot sexueel contact komt; alleen de nabijheid van een jongen stemt veel pedofielen al gelukkig.

Van de gebruikte sexuele "technieken" geeft de volgende tabel een beeld:

	heel vaak	soms	zelden	nooit
zuigen door de man	62	21	12	5
zuigen door de jongen	17	40	35	7
	anaal verkeer door de man		door de jongen	
met 0 partners	34			41
met 1-7 partners	33			39
met 8-20 partners	18			15
met meer dan 20 partners	9			3
met enkele partners	2			1
met veel partners	2			1

Van de mannen is 57% minstens eenmaal diep verliefd geweest op een jongen.

Waarom deden de jongens mee?

36% vond het lekker,
17% deed het uit vriendschap voor de man,
20% deed het voor geld of cadeaux.

Ook de behoefte, van de man wat te leren (intellectuele belangstelling) speelt vaak mee. Het initiatief ging in 45% van de gevallen steeds van de man uit, in 25% van de gevallen meestal, in 6% geheel van de jongen en in 25% gelijkelijk van de man en de jongen. Natuurlijk gedroegen zich veel jongens, bewust of onbewust, verleidelijk. Van de mannen heeft 81% wel eens meegemaakt dat een jongen de eerste stap deed; 50% zegt dat jongens meestal helemaal niet tegenstribbelen; slechts 2% klaagt er over, steeds op weerstand te stuiten.

Volgens 74% hecht de man zich meer aan de jongen dan omgekeerd; 11% meent dat de gehechtheid het sterkst bij de jongen is.

Vooraf jongens met moeilijkheden thuis of met sociale moeilijkheden knopen graag relaties met een man aan. Niet minder dan 38% van de mannen liet wel weggelopen jongens bij zich overnachten.

Twee derden van de mannen hebben de vriendschap met een jongen aangehouden ook lang nadat deze volwassen werd, zij het dan dat de sexualiteit wegviel. Van de beminde jongens zou op den duur 68% zich heterosexueel gedragen, 14% bisexueel, 11% homoseksueel en 6% zelf weer jongens zoeken.

Van de mannen pleegde 94% handelingen, die volgens de wet strafbaar zijn, in totaal wel 140.000 maal. Toch had 56% nooit te maken met de politie, 20% werd alleen verhoord en slechts 24% werd veroordeeld (in 39 gevallen tot onvoorwaardelijke gevangenisstraf).

Blij met de pedofiele neiging is 47%, slechts 12% zou er wel afgeholpen willen worden als dat kon, 18% zou aarzelen een behandeling te ondergaan. Wanneer de strafbepaling zouden wegvallen, zouden de

verhoudingen met jongens volgens 70% duurzamer worden. Dan zou 50% het liefst gaan samenwonen met een jongen, 88% zou zich gelukkiger voelen.

Een algehele schrapping van de leeftijdsgrens wenst intussen slechts 58%; de anderen menen, dat er toch een leeftijdsgrens moet zijn, waarbeneden sexuele omgang strafbaar blijft. van de 129 mannen verklaren zich dan

10	voor	een	leeftijdsgrens	van	16	jaar
11	"	"	"	"	"	15
18	"	"	"	"	"	14
9	"	"	"	"	"	13
7	"	"	"	"	"	12

Volgens 91% zou de wettelijke vrijheid de relatie met een pedofiel ook voor de jongen waardevoller maken en 98% verwacht veel van pedofielen voor de opvoeding van de verwaarloosde jeugd.

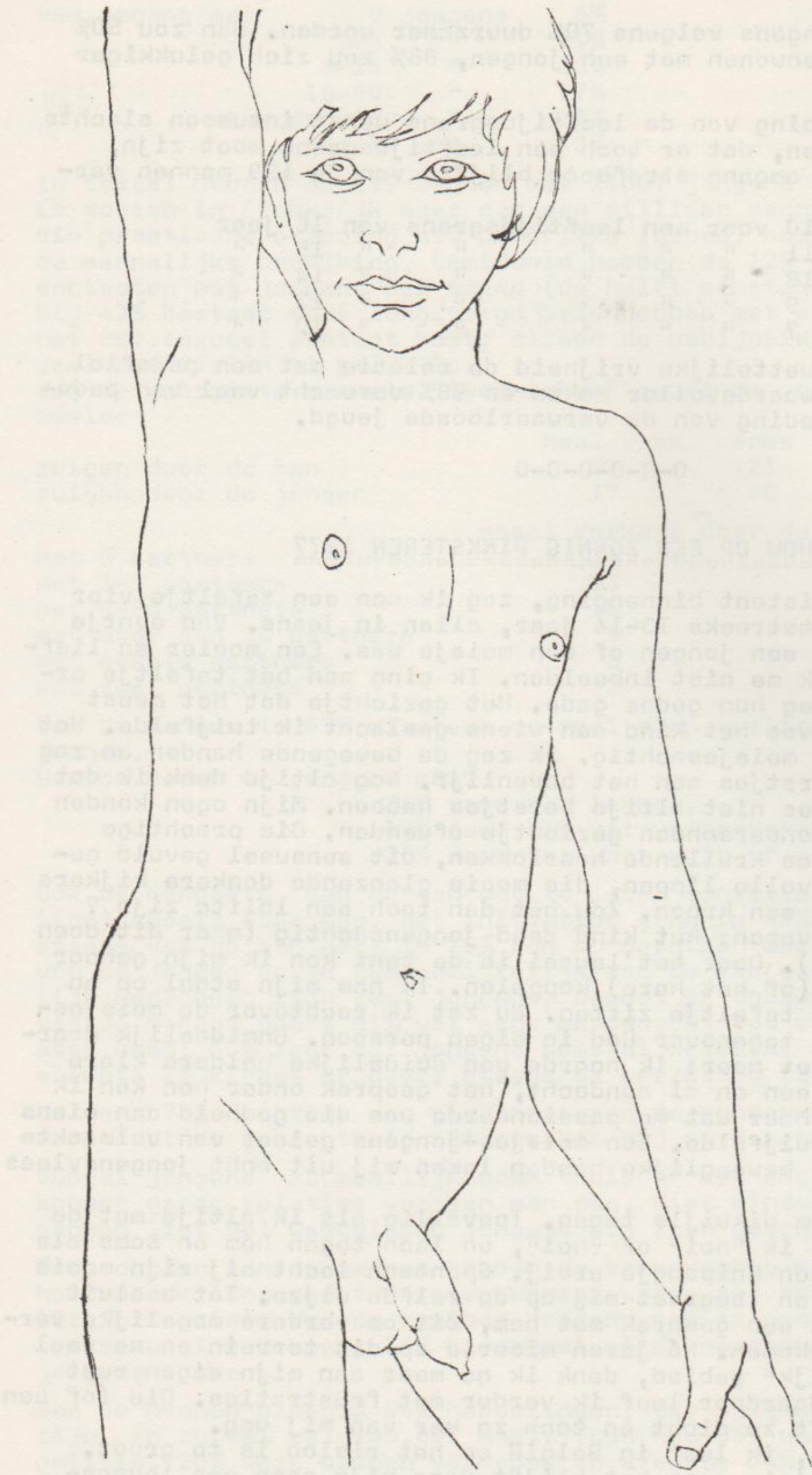
0-0-0-0-0-0

OP DE AUTOSHOW OP EEN ZONNIG PINKSTEREN 1977

... toen ik de kermistent binnenging, zag ik aan een tafeltje vier snaken zitten van omstreeks 13-14 jaar, allen in jeans. Van eentje twijfelde ik of het een jongen of een meisje was. Een mooier en lieflijker gelaat kon ik me niet inbeelden. Ik ging aan het tafeltje eraan naast zitten en sloeg hun gedoe gade. Het gezichtje dat het meest m'n aandacht trok, was het kind aan wiens geslacht ik twijfelde. Het gelaat was volmaakt meisjesachtig. Ik zag de bewegende handen en zag geen ontluikende borstjes aan het bovenlijf. Nog altijd denk ik dat sommige tienermeisjes niet altijd borstjes hebben. Mijn ogen konden zich niet van het wonderschoon gezichtje afwenden. Die prachtige lange zwarte zachtjes krullende haarlokken, dit sensueel gevuld gezichtje, die mooie volle lippen, die mooie glanzende donkere kijkers als reuzenparels in een kroon. Zou het dan toch een lolita zijn? Ik bleef maar observeren: het kind deed jongensachtig (maar dit doen sommige meisjes ook). Door het lawaai in de tent kon ik mijn gehoor niet aan het zijne (of het hare) koppelen. Ik nam mijn stoel op en ging gewoon aan hun tafeltje zitten. Nu zat ik rechtover de meisjesknaap of omgekeerd, tegenover God in eigen persoon. Onmiddellijk daarop, twijfelde ik niet meer: ik hoorde een duidelijke heldere klare knapenstem. Ik was een en al aandacht, het gesprek onder hen kon ik een beetje volgen. Maar wat me passioneerde was die godheid aan wiens geslacht ik eerst twijfelde. Een meisjes-jongens gelaat van volmaakte schoonheid. Ook die beweeglijke handen leken mij uit echt jongensvlees gesneden.

Op straat kom ik hem dikwijls tegen. Toevallig als ik altijd met de fiets ben. Dan roep ik "hoi" of "hei", en lach tegen hem en soms als het goed lukt met een knipoogje erbij. Spontaan lacht hij zijn mooie witte tanden bloot en begroet mij op de zelfde wijze. Tot besluit verkies ik niet tot een gesprek met hem, dit om verdere mogelijke verwickelingen te voorkomen. Na jaren miserie op dit terrein en na veel last op "gerechtelijk" gebied, denk ik nu meer aan mijn eigen rust (ik ben er 46) en daardoor leef ik verder met frustraties. Die (of een andere) engel blijft zo dicht en toch zo ver van mij weg. Het kan niet anders, ik leef in België en het risico is te groot. Tot daar mijn verdriet, maar het blijft voor mijn ogen een levenslang festijn, tweeslachtig of niet.

André Vandenberghe

- + Het maandblad "Menschenrecht" uitgegeven door de "Schweizerische Aktion für Menschenrechte" heeft een heel nummer gewijd aan Josef Heggli. Het is aflevering nr. 5 van 27 mei 1977. De daarin opgenomen teksten zijn zeer de moeite waard en Zwitserland breekt een lans voor de kinderseksualiteit en de pedofilie. Warm aanbevolen. Het is te bestellen via: Postfach 482, CH-8021 Zürich, Schweiz. Losse nummers kosten Sfr. 3.--
- + Het eerder in NIKS aangekondigde boek "Helpen bij seksuele moeilijkheden", uitgegeven door het Nederlands Huisartsengenootschap bij van Loghum Slatorus, is uit. Pedofilie wordt daarin behandeld en het Alpha Boek "Sex met kinderen" wordt onder de aanbevolen literatuur genoemd. Het kost f 36,50 (exclusief portokosten)
- + Verder verscheen nr.3/1977 van het "Bulletin" van de noorse werkgroep pedofilie (Oslo). Daarin wederom enkele interessante artikelen en nieuws uit verschillende landen.

0-0-0-0-0-0

NIEUWS UIT HET BUITENLAND

INTERNATIONAL CONFERENCE ON LOVE AND ATTRACTION
UNIVERSITY OF SWANSEA

SYMPOSIUM ON INFANT AND CHILD SEXUALITY

Chairman: Floyd M. Martinson, Gustavus Adolphus College (USA)

Infant and Child Sexuality: Capacity and Experience

FLOYD M. MARTINSON

Gustavus Adolphus College

Processes in Sexual Development in Infancy and Childhood

THORE LANGFELDT

Oslo

Child Sexuality in Certain American Communes

BENNET BERGER

University of California, San Diego

Pedophilia: The Consequences for the Child

FRITS BERNARD

Rotterdam

Child Sexuality and Child Liberation

LARRY CONSTANTINE

Tufts University

About the Sex Education Program for Children in Sweden

CARL GUSTAF BOETHIUS

Swedish State Commission on Sex Education and Swedish Association for Sex
Education RFSU

Stockholm

DICUSSION

HET VERLIEFDE PAARTJE

door Hans Bakker

Toen ik een fotozaak uitstapte werd ik getroffen door het zien van een verliefd paartje. Een ongeveer twaalf-jarige jongen liep smoorverliefd tegen een ongeveer, nou ik schat vijftwintigjarige jongedame.

Hij drukte zijn heerlijke koppie tegen haar aan en had zijn arm om haar heen. Ook zij had haar arm om hem heen geslagen.

Ik werd ontroerd door de tederheid die van hen uitging, je kon echt zien dat ze werkelijk van elkaar hielden ! "Leve de liefde" dacht ik bij mezelf, en toen zij mij voorbij liepen ving ik een glimp op van zijn stralende gezicht. Beiden hadden ze prachtige grote bruine ogen en ik vroeg me af of ze misschien broer en zus zouden zijn ? Ik kon mijn ogen niet van ze afhouden en keek ze na.

Stapte daarna op de fiets en reed hen voorbij. Maar een paar honderd meter verderop stapte ik weer van de fiets en deed alsof ik mij voor de fietsen in de etalage interesseerde, maar mijn blik was meer gericht op het komende stel, dan op de fietsen in de etalage.

Heerlijk wat een prachtig gezicht was dat om die twee daar zo verliefd te zien lopen, zich van de voorbij komende mensen niets aantrekkend ! Toen ze me weer voorbij liepen keken ze mij beiden wat ondeugend aan. Ik keek hen weer na en genoot van die zichtbare liefde, tussen het oudere meisje en de kleine jongen. Wat zou ik graag tussen hen in hebben gelopen, want het was een heel mooie jongen en ook zij mocht er best zijn. Weer fietste ik hen voorbij om naar een kantoorboekhandel te gaan, daar aangekomen wachtte ik weer op het komende paartje. De jongen had mij nu duidelijk in de gaten en ik voelde iets van sympathie in de blik waarmee hij me weer aankeek en toen ze me weer gepasseerd waren keek hij nog even wat uitdagend achterom.

Ik vroeg me af of die liefde werkelijk echt was, hoe mooi zou dat zijn ! En zouden ze dan misschien ook intieme spelletjes met elkaar doen, oh, wat zou dat heerlijk zijn, als hij haar werkelijk!!?? En terwijl ik zo stond te fantaseren, liepen zij over het zebrapad de straat over, op dat zebrapad had ik een kusje verwacht, maar daar zullen ze in hun verliefdheid wel niet aan hebben gedacht.

Ik stapte de winkel binnen om geholpen te worden, maar het duurde allemaal zo vreselijk lang, de man achter de toonbank wilde nog een praatje maken maar daarvoor had ik geen tijd. Want nog eenmaal wilde ik dat fascinerende schouwspel bewonderen, van die twee. Ik was er helemaal door ingenomen, zo'n fijne uitdaging van spontane liefde tussen groot en klein ! Toen ik eindelijk klaar was in de winkel heb ik de halve stad afgezocht naar die twee maar ze leken als van de aardbodem verdwenen. In warenhuizen, nergens waren ze meer te vinden want ik had zo graag nog eenmaal die verrukkelijke gezichten willen zien !!!

Ik had ze zo graag gezegd dat ja ik had hen eigenlijk zoveel te zeggen, maar toen ik er de gelegenheid voor had gehad toen was ik teveel onder de indruk en had eerder de neiging om van ontroering in tranen uit te barsten om zo'n stuk prachtige hartverwarmende pedofiele liefde !!!

Zalig zo iets moois te hebben gezien, en de gehele dag toen en nu nog genoot en geniet ik van die twee die zonder schaamte toonden hoe mooi een liefde kan zijn tussen jong en oud !!!